

Això va per llarg

written by Pau Miserachs | 6 de setembre de 2018

Els presidents Puigdemont i Torra reconeixen que la independència de Catalunya és una realitat que va per llarg. No serà qüestió de tres mesos ni d'esperar a la disgregació de l'Estat. És avui un tema complex i complicat. La desobediència de moment queda en l'actitud, no en els fets.

Encara hi ha qui fa autocrítica del que va passar amb el procés inacabat i del perquè es va suspendre la declaració d'independència el 10 d'octubre. L'esforç i sacrifici del poble el dia 1 d'octubre encara espera una decisió del Parlament de Catalunya que aixequi la suspensió de la declaració d'independència. És allò de "o som o no som"!

Ara els analistes dels diaris, per acabar d'embolicar les coses, comencen a dir que Puigdemont va deixar penjat Oriol Junqueras amb tots els neulers al damunt. Sembla que es confirmi el contingut de la conversa telefònica d'en Salvadó que circula per les xarxes, abans de la detenció de Junqueras, parlant d'Elsa Artadi com la correu de Puigdemont. Però no es tracta ara de demanar explicacions. Algun dia se sabrà tot.

Des de Madrid i pels mitjans de comunicació ens arriben notícies que el govern d'Espanya no vol sentir parlar ni de referèndum ni d'eleccions, limita tot diàleg al qual permet l'Estatut actual d'autonomia, que tampoc volen revisar perquè no els convé reconèixer que Catalunya és una nació.

Pedro Sánchez i el seu equip de govern tampoc ofereixen solucions per acabar amb el lamentable espectacle de mig Govern català a la presó, fet que desacredita internacionalment la democràcia espanyola.

Ara les coses estan com estan. Veiem un nerviosisme insospitat i la mentida política flotant a l'aire que es respira a la capital de l'Estat, a diferència de la tranquil·litat dels

governants catalans i l'eficàcia en l'administració dels diners.

Els dirigents destacats del PP apujant el to contra Catalunya per discutir-se el vot que creu que li pren Ciutadans. Catalunya, terra de disputes electorals de la dreta espanyolista que aspira a reconquerir el poder perdut amb la moció de censura que va enviar a casa M. Rajoy i el seu govern.

Donar la imatge, de fet falsa, que a Catalunya hi ha guerra entre independentistes i constitucionalistes monàrquics, és tot el que saben fer PP i Ciutadans buscant el seu moment electoral i amenaçant els seus antics socis del PSOE amb el poder de què disposen al Senat.

La proximitat dels judicis contra els acusats de rebel·lió, en el moment que el Jutge Llarena és cridat per explicar-se davant un tribunal belga, ha fet pujar el nivell del nerviosisme que es respira a Madrid. Saben que els posaran damunt la taula els papers del que és la justícia política espanyola. També s'ha descobert la implicació entre poder polític i nivell judicial repressiu.

Per què els dirigents polítics espanyols, Miquel Iceta inclòs, parlen sense embuts del que pot passar quan se celebri el judici contra Oriol Junqueras? Per què tant d'interès perquè es dicti sentència condemnatòria com més aviat millor? Creuen que això canviarà les coses a Catalunya i millorarà les relacions Catalunya-Espanya?

La pregunta encara per respondre és: ¿per què es parla de rebel·lió com a delicte quan no hi ha hagut cap acte de violència per part de la gent catalana, ni el 20S ni l'1-0, quan el mateix PP planteja crear una nova figura delictiva de rebel·lió impròpia, la que es fa sense violència?

¿Es pot considerar rebel·lió declarar la independència d'un país en seu parlamentària, d'acord amb el dret internacional

que ho regula i una llei anul·lada que precisament desenvolupa els preceptes legals internacionals?

¿Per què la Fiscalia de l'Estat designada pels socialistes espanyols s'ha avançat a dir que no modificarien la petició de penes que ja està feta en els escrits d'acusació? ¿Ja donen per decidit que es carregaran les proves de la defensa com passava abans? ¿Anem per aquest camí? ¿Retrocedim per la via de la involució?

A Catalunya li cal ara estar preparada, no resignada, per seguir els esdeveniments que es produiran els mesos vinents. Sense renunciar a res, com diu el president Joaquim Torra, però amatents davant el nerviosisme i la histèria de l'espanyolisme ranci i de menys quarts que les forces espanyoles llencen a provocar aldarulls i arrossegar els catalans en la seva cridòria.

Desconeixem quines barbaritats noves pot desenterrar el centralisme espanyol contra Catalunya un cop es cansin de sentir demanar el referèndum. Encara no han entès que Catalunya és terra de pau, sempre oberta al diàleg. Però Catalunya –no s'equivoquin– no ha d'estar disposada a resignar-se a ser un barri perifèric de Madrid com alguns pretenen, tot i saber que això de la independència va per llarg.

Avui sabem que la premsa és mala consellera. Però l'obstrucció democràtica és el pitjor exemple de la intransigència i mostra d'ocupació, amb pretensió anihiladora, de la sobirania catalana. Hora seria del fet que el PSOE canviï de plantejaments, si creu en la democràcia igualitària. Catalunya, en canvi, segueix dempeus i al mateix lloc, reclamant la llibertat dels presos polítics i el dret a exercir la sobirania catalana.

L'1-0 segueix present a totes les llars. Esperem que també en el pensament dels diputats al Parlament de Catalunya.